

[Finansministeren.]

egne og Finansministerens Vegne, at Avancementsmisèren, som man godt kan tale om, nu havde naaet en saadan Højde indenfor de tre store Ætater, at der maatte foretages noget. Efter Forhandling med Lønningssudvalget gav han Tilsagn om, at han i næste Samling efter forudgaaende Forhandlinger med Organisationerne vilde fremkomme med et Forslag, der skulde tjene til at afhjælpe den anerkendte Avancementsnød.

Maa jeg i Parentes sige, at det under Forhandlingerne i Folketinget er blevet sagt, at det Løfte, som den daværende Minister for offentlige Arbejder afgav paa Regeringens Vegne, ikke er blevet holdt. Jeg har allerede gjort opmærksom paa, og jeg gentager det her, at naar det ikke blev holdt, laa det ganske simpelt i, at Regeringen faldt som Følge af Valget. Den socialdemokratiske Regering var heller ikke blind for dette Misforhold, det har den paa ingen Maade været. Den daværende Minister for offentlige Arbejder, Hr. Friis-Skotte, tilkendegav det flere Gange, men han vilde delvis afhjælpe Avancementsmisèren paa en anden Maade, nemlig ved Oprettelse af en Række Kontrolstillinger. Det var for saa vidt det samme paa en anden Maade, og de trufne Foranstaltninger viser i alt Fald, at den daværende Minister for offentlige Arbejder lige saa aabent og utvetydigt anerkendte, at der her var et Avancementsmisforhold til Stede i langt højere Grad end paa noget som helst andet Omraade indenfor Tjenestemandstanden. Nu var der meget forskellige Meninger om, hvorvidt det var rigtigt at gaa den Vej, den daværende Minister for offentlige Arbejder gik for at afhjælpe Avancementsnøden. Det Parti, hvortil jeg hører, mente ikke, det var rigtigt, fordi man derved vilde faa et langt større Antal Kontrolører, end der virkelig var Brug for. Det var derfor ikke nogen heldig Maade at afhjælpe Mangelen paa, og der kunde heller ikke fortsættes dermed.

Under den nuværende Regering har Ministeren for offentlige Arbejder allerede i Samlingen 1926—27 paa egne og Finansministerens Vegne givet Tilsagn om, at Regeringen vilde underkaste Spørgsmaalet en alvorlig Overvejelse med det Formaal at komme til et Resultat. I Samlingen 1927—28 afgav Ministeren for offentlige Arbejder et bestemt Løfte om, at der, efter at de fornødne Forhandlinger med Organisationerne havde fundet Sted, i næste Samling vilde blive fremsat et Lovforslag om Oprettelse af Overassistentstillinger, idet han dog tilføjede, ligeledes i Overensstemmelse med

Finansministeren, at disse Overassistentstillinger skulde besættes efter Opslag, Ansøgning og Valg. Der skulde altsaa ikke være automatisk Avancement efter Anciennet.

Det vil altsaa ses, at denne Sag har en Forhistorie, der gaar ret langt tilbage, Jeg vil særlig understrege, at ved disse mange Tilkendegivelser, der er kommet fra forskellige Side angaaende de gamle Assistenters Sag, har man fra alle Sider erkendt, baade i Ord og Gerning, at der her forelaa et ganske særligt Tilfælde, idet hverken Venstres Minister for offentlige Arbejder eller den socialdemokratiske Minister for offentlige Arbejder til deres Udtalelser og Handlinger vedrørende Afhjælpning af Avancementsmisèren i disse Ætater havde knyttet noget, hvoraf man kunde skønne, at de mente, der var andre Steder paa Tjenestemandsomraadet, hvor en lignende exceptionel Foranstaltning var i nogen Grad paakrævet.

Jeg nedsatte imidlertid et Udvalg, som dels skulde undersøge, hvorvidt der i andre Ætater end i de tre store Ætater, altsaa Jernbaneetaten, Post- og Telegrafetaten og Toldetaten, var lignende Forhold til Stede, der maatte anses for lønningsmæssigt og paa anden Maade at svare til Forholdene indenfor de tre store Ætater, dels skulde stille Forslag om de nye Stillingers lønmæssige Placering og i det hele taget om alle Detailler ved Ordningen. Dette Udvalg var sammensat saaledes, at Departementschef Koføed, Chef for Finansministeriets første Departement, var Formand, endvidere sad der deri Repræsentanter for de tre Administrationer, Told- Post- og Jernbaneadministrationen, samt tre Repræsentanter for Tjenestemændene indenfor disse Ætater, hvilke Repræsentanter ikke var valgt af Regeringen, men af deres Centralorganisation. Udvalgets Undersøgelse af, hvorvidt der i andre Ætater var Tjenestemænd lige stillede med Assistenterne i de tre store Ætater, for hvem en lignende Avancementsmisère gjorde sig gældende, kom til det Resultat, at det ikke var Tilfældet, og jeg maa atter understrege, at i denne Undersøgelse deltog Repræsentanter for den paa gældende Hovedorganisation. I øvrigt førtes der en Række Forhandlinger om, hvorledes Lovforslagets Bestemmelser skulde affattes, og disse Forhandlinger førte man selvfølgelig i stadig Kontakt med de to interesserede Ministerier, nemlig Ministeriet for offentlige Arbejder og Finansministeriet. Derfor kunde Finansministeriet ogsaa fuldstændig tiltræde det Lovforslag, som udarbejdedes af Udvalget, og det er dette Lovforslag, der nu er